

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **FORTE BORSE, s. r. o.**, se sídlem Betlémské nám. 259/11, Praha 1 – Staré Město, zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2013, č. j. 8 Ca 74/2009 – 34,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2013, č. j. 8 Ca 74/2009 – 34, a rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 196/09-1500-106932, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 7.808 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 13.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2013, č. j. 8 Ca 74/2009 –34 byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 7. 1. 2009, č. j. 196/09-1500-106932, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Finančního ředitelství pro Prahu 2 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 25. 6. 2008, č. j. 117525/08/002514/2480 o přiznání úroků z přeplatku za pozdní vrácení přeplatku za zdaňovací období srpen, září a říjen 2004 tak, že stěžovateli byl přiznán úrok v nižší částce a ve zbytku bylo odvolání zamítnuto.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že sporným v dané věci je, ke kterému okamžiku vznikl stěžovateli přeplatek na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) odpovídající přiznanému nadměrnému odpočtu, za jehož pozdní vrácení náleží stěžovateli úrok. Městský soud označil stěžovatelův názor za nesprávný, protože zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) konstruuje možnost konkludentního vyměření daně podle ust. § 46 odst. 5 a možnost vyměření daně platebním výměrem jako dvě alternativy, které se navzájem vylučují. Zahájení vytykácího řízení podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků vylučuje možnost aplikace ust. § 46 odst. 5 citovaného zákona, jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 5. 2. 2009, č. j. 5 Afs 92/2008 - 126 a rozsudky ze dne 15. 3. 2007, č. j. 7 Afs 10/2006 - 57, ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Afs 51/2007 - 52 a ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Afs 3/2008 - 81). Jediným případem, kdy judikatura Ústavního a Nejvyššího správního soudu připouští výjimku z tohoto pravidla, je situace, kdy vytykácí řízení neskončí z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty vydáním platebního výměru (nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 96/2012 - 38). Taková situace však ve stěžovatelově případě nenastala. Proto zahájením vytykácího řízení byla vyloučena možnost konkludentního vyměření daně podle ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Předpokladem pro vrácení uplatněného nadměrného odpočtu stěžovateli tak je, aby správce daně daňovou povinnost vyměřil. Proto správní orgány nepochybily, když stěžovateli přiznaly nárok na úrok z pozdního vrácení přeplatku až ode dne 13. 3. 2006, neboť třicetidenní lhůta pro vrácení přeplatku podle ust. § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), počala běžet ode dne vyměření nadměrného odpočtu, tj. ode dne 10. 2. 2006. Ke druhé stížní námitce týkající se protiústavnosti přechodných ustanovení vtělených do čl. VI bodu 5 zákona č. 230/2006 Sb. městský soud uvedl, že konstrukce přechodných ustanovení představuje při změnách právních předpisů běžnou praxi, jejíž nesoulad s ústavou nikdy nebyl judikován. Taková právní úprava je naopak korektní a nikoli retroaktivní, neboť nová úprava se aplikuje pouze na právní vztahy vzniklé za její účinnosti (na přeplatky daně, jejíž splatnost nastala po datu účinnosti zákona) a koresponduje rovněž se zásadou předvídatelnosti práva. Právní úprava zvolená v daném případě odpovídá v rámci legislativních možností požadavkům právní jistoty, předvídatelnosti práva a zásadě zákazu diskriminace, když všechny přeplatky daní, jejichž původní splatnost nastala před účinností zákona č. 230/2006 Sb., byly posuzovány podle předešlé právní úpravy, zatímco všechny případy, kdy splatnost daně nastala po účinnosti citovaného zákona, jsou posuzovány podle jím novelizovaných ustanovení. Na podporu svého závěru odkázal městský soud na rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 8 Afs 34/2009 - 68, v němž se Nejvyšší správní soud vypořádal s obdobnou námitkou protiústavnosti předmětných přechodných ustanovení. Důvodem tvrzené

pokračování

protiústavnosti nemůže být nerovnost daňového subjektu a správce daně, neboť jejich postavení a úkoly, jakož i práva a povinnosti, se v daňovém řízení podstatně liší, takže je nelze bez dalšího ztotožnit s postavením věřitele a dlužníka při poskytnutí půjčky či úvěru v soukromém právu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel zdůraznil, že vytýkáací řízení bylo zahájeno výhradně proto, že vykázal nadměrné odpočty a znamenalo pro něho finanční riziko, když byl nucen navzdory vykázanému odpočtu nést po dobu více jak tři let zatížení daní z přidané hodnoty. V této souvislosti odkázal na rozsudky Soudního dvora EU ze dne 25. 10. 2001, Komise v. Itálie, C-78/00, Recueil, s. I-8195, body 32 až 34, ze dne 10. 7. 2008, Sosnowska, C-25/07, Sb. rozh. s. I-5129, bod 17 jakož i ze dne 12. 5. 2011, Enel Maritsa Iztok 3, C-107/10, Sb. rozh. s. I-03873, bod 33. Zásadě daňové neutrality přitom odporuje, aby byl daňový subjekt zbaven nároku na odpočet po značnou dobu, za kterou Soudní dvůr EU považuje dobu přesahující 8 měsíců, přičemž by za tuto dobu daňovému subjektu ani nenáležel úrok (v tomto smyslu odkázal na citovaný rozsudek Enel Maritsa Iztok 3, bod 55). Za počátek běhu lhůty, ke kterému by měl být proveden výpočet úroků je třeba převzít den, kdy by měl být nadměrný odpočet DPH obvykle nahrazen (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 12. 1997, Molenheide a další, C-286/94, C-340/95, C-401/95 a C-47/96, Recueil, s. I-7281, body 63 a 64, nebo již citovaný rozsudek Enel Maritsa Iztok 3, bod 51). Stěžovatel poskytl městskému soudu interpretaci ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, na základě které dochází k přiznání úroku počínaje dnem, kdy by měl být nadměrný odpočet DPH obvykle nahrazen. Skrze tuto interpretaci tak dochází k vyplacení úroku za období, po které bylo prováděno vytýkáací řízení spojené s účinkem odložení vrácení části nadměrného odpočtu DPH. Totožnou argumentaci použil Ústavní soud pro případy, kdy k vyměření nadměrného odpočtu DPH vůbec z důvodu uplynutí lhůty pro vyměření daně nedojde (náález ze dne 11. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09). Existují tak minimálně dvě interpretace zákona o správě daní a poplatků, přičemž pouze stěžovatelova interpretace vyhovuje požadavkům evropského práva. Z tohoto důvodu, a subsidiárně také z důvodu aplikace zásady *in dubio mitius*, městský soud pochybil, neakceptoval-li stěžovatelovu interpretaci zákona. Stěžovatel si je vědom závěrů vyslovených rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu k této problematice, ale tyto v kontextu citované judikatury Soudního dvora EU nemohou obstát. Je-li Nejvyšší správní soud jiného názoru, přičemž nevidí důvod pro přiznání úroku za období probíhajícího vytýkáacího řízení, spatřuje v tomto stěžovatel naplnění podmínek čl. 234 odst. 3 Smlouvy ES. Pokud jde o výši úroku z prodlení, přiznáním nároku na úrok z přeplatku ve výši 140 % diskontní sazby ČNB došlo k porušení zásady proporcionality. Je-li na základě evropského práva povinností státu přiznat daňovému subjektu za pozdržení výplaty nadměrného odpočtu úrok, není tato povinnost splněna tam, kde je jeho výše zanedbatelná, potažmo hrubě nekorespondující nejen s úrokem aplikovaným správcem daně, ale také s úrokem z prodlení aplikovaným v soukromoprávních vztazích. Podle stěžovatelovy interpretace zákona č. 230/2006 Sb., kterou předestřel městskému soudu, by došlo k přiznání úroku ve výši repo sazby zvýšené o 14 procentních bodů. Tato interpretace byla založena na nepravé retroaktivitě, když úroky vyplácené po nabytí účinnosti citovaného zákona, avšak vztahující se k období před novelizací, by byly vypočítávány podle zákona účinného v den výpočtu. Je-li jedinou překážkou této interpretace přechodné ustanovení citovaného

zákona, která je v rozporu s evropským právem, bylo povinností městského soudu zohlednit evropské právo a dát mu přednost, tj. nepravé retroaktivitě. Stěžovatel si je vědom toho, že ohledně dostatečnosti úroku z prodlení z pohledu evropského práva, jaký byl v jeho věci, neexistuje jednoznačný výklad ze strany Soudního dvora EU. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se nejedná o *l'acte clair*, navrhl stěžovatel, aby byla Soudnímu dvoru EU předložena otázka ve znění: „*Je-li na základě šesté směrnice¹ dána povinnost státu přiznat plátcům za zbavení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty úrok, je naplněním této povinnosti skutečnost, kdy tento úrok činí za rok toliko 140% diskontní sazby národní banky členského státu?*“ Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, jakož i rozhodnutí finančního ředitelství a věc vrátil odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti především poukázalo na to, že argumentace obsažená v kasační stížnosti do značné míry koresponduje se žalobními námitkami, resp. i s důvody obsaženými v odvolání. Proto odkázalo jednak na vyjádření finančního ředitelství k žalobě, a jednak na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí s tím, aby Nejvyšší správní soud k těmto přihlédl jako k součásti vyjádření ke kasační stížnosti. Namítka odvolací finanční ředitelství uvedlo, že je-li vyměřeno správním orgánem, je vykonáno konkludentní vyměření daně ve smyslu ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, a daňová povinnost je stanovena platebním výměrem, bez ohledu na to, že nadměrný odpočet je nakonec stanoven v souladu s platnou daňovou právní úpravou. S uvedeným výkladem plně koresponduje i judikatura Soudního dvora EU (např. rozsudky ze dne 15. 3. 2007, č. j. 7 Afs 10/2006 - 57 a ze dne 15. 3. 2007, č. j. 7 Afs 10/2006 - 52). V případě stěžovatele byla daňová povinnost vyměřena po provedeném vytykáčím řízení platebními výměry ze dne 10. 2. 2006, takže lhůta pro vrácení nadměrných odpočtů uplynula dne 12. 3. 2006. Jelikož nadměrné odpočty byly vráceny až dne 17. 1. 2008, byl stěžovateli přiznán v souladu s platnou právní úpravou úrok za pozdní vrácení přeplatku podle ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 ode dne následujícího po uplynutí lhůty pro vrácení nadměrného odpočtu, tj. od 13. 3. 2006, do dne jeho vrácení, tj. do 17. 1. 2008. Stěžovatelův odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09 označilo odvolací finanční ředitelství za nepřipadný, neboť je v něm řešena zcela jiná procesní situace, kdy z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně nemohlo být vytykáčím řízením ukončeno vydáním platebního výměru. Z citovaného nálezu je však, i přes odlišnost řešené situace, zřejmé, že Ústavní soud nezpochybňuje závěr, že za situace, kdy je vytykáčím řízením ukončeno vydáním platebního výměru, zahájení vytykáčím řízením představuje překážku pro konkludentní vyměření daně ve smyslu ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Tedy ani v kontextu stěžovatelem namítaného nálezu Ústavního soudu není právní závěr odvolacího finančního ředitelství a městského soudu zpochybněn. Postup daňových orgánů plně vyhovuje platné vnitrostátní úpravě, koresponduje s konstantní judikaturou a ob stojí i v kontextu evropského práva. Polemizuje-li stěžovatel s výší přiznaného úroku z přeplatku, je povinností daňových orgánů postupovat při správě daní v souladu s platnou právní úpravou. Zákonem č. 230/2006 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2007 k novelizaci ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků a rozhodnou skutečností pro aplikaci nové právní úpravy byl podle přechodných ustanovení (čl. VI bod

pokračování

5 zákona č. 230/2006 Sb.) původní den splatnosti daně. Daňové orgány tedy postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou, když aplikovaly ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006. Zákonná konstrukce tak, jak byla zvolena, plně odpovídá požadavkům právní jistoty, předvídatelnosti práva a zásadě zákazu diskriminace. Stěžovatelem navrhovaný postup by byl nejen v rozporu s dikcí zákona, ale představoval by i hrubé porušení výše uvedených zásad. V ostatním odvolací finanční ředitelství odkázalo na odůvodnění napadeného rozsudku, s jehož závěry se plně ztotožnilo. Stěžovatelův návrh na předložení předběžné otázky označilo za zcela nedůvodný. Daňové orgány vycházely při výpočtu výše úroků striktně z rámce stanoveného vnitrostátní právní úpravou. Považuje-li stěžovatel tuto úpravu za nedostatečnou nebo neadekvátní, nelze se nápravy domáhat žalobou podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., resp. kasační stížností proti rozsudku, kterým bylo o žalobě rozhodnuto, ale je na místě použití jiných procesních prostředků. Protože důvody kasační stížnosti jsou irelevantní, odvolací finanční ředitelství navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž shledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu Finanční úřad v Prostějově po provedeném vytykáčím řízení vydal dne 10. 2. 2006 platební výměry na daň z přidané hodnoty, a to č. j. 18790/06/325912/5530 za měsíc srpen v částce 235.772 Kč, č. j. 18871/06/325912/5530 za měsíc září v částce 130.058 Kč a č. j. 18874/06/325912/5530 za měsíc říjen v částce 101.515 Kč. Proti těmto platebním výměrům podal stěžovatel odvolání, na základě kterých Finanční ředitelství v Ostravě rozhodnutími ze dne 10. 12. 2007 napadené platební výměry změnilo tak, že stěžovateli přiznalo nadměrné odpočty ve stejné výši jako byly uvedeny v jeho daňových přiznáních. Poté Finanční úřad pro Prahu 2 rozhodl dne 25. 2. 2008 o přiznání nároku na úrok z přeplatku podle ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků za období od 18. 12. 2007 do 17. 1. 2008 v částce 2.572 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel odvolal a finanční úřad v rámci autoremedury rozhodnutím ze dne 25. 6. 2008, č. j. 117525/08/002514/2480 odvolání částečně vyhověl tak, že stěžovateli přiznal úrok v celkové výši 34.618 Kč, protože uznal odvolací námitku, že úrok z přeplatku mu náleží ode dne následujícího po dni uplynutí zákonné lhůty pro jeho vrácení. K další námitce, že úrok z přeplatku měl být přiznán ve výši repo sazby stanovené ČNB zvýšené o 14 procentních bodů, finanční úřad uvedl, že podle čl. VI. bod 5. zákona č. 230/2006 Sb. se úprava obsažená v ust. § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 zákona o správě daní a poplatků použije pro přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane po účinnosti zákona č. 230/2006 Sb. Pro vratitelný přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane do účinnosti tohoto zákona, se použije ust. § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti zákona č. 230/2006 Sb. V odvolání ze dne 7. 7. 2008 stěžovatel uvedl: „*Vážení, tímto podáváme odvolání proti Vašemu rozhodnutí č.j. 117525/08/002514/2480 ze dne 25.6.2008, ve kterém jste nám částečně vyhověli. Jelikož stenám plně nevyhověli, tak jako odvolací důvod zůstává v platnosti, vše co bylo uvedeno v prvotním odvolání ze dne 11.3.2008.*“ Toto odvolání postoupil přípisem ze dne 9. 9. 2008 finanční úřad spolu se spisem finančnímu ředitelství. O odvolání tohoto obsahu rozhodlo finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 7. 1. 2009, č. j.196/09-1500-

106932 tak, že změnilo napadené rozhodnutí a přiznalo stěžovateli úrok v celkové výši 23.368 Kč s tím, že správce daně provedl nesprávně výpočet úroku za pozdní vrácení nadměrných odpočtů, když lhůtu pro vrácení odvíjel od lhůty pro podání daňových přiznání a nikoliv od vyměření. V odůvodnění rozhodnutí sice finanční ředitelství konstatovalo, že předmětem odvolacího řízení je odvolání ze dne 7. 7. 2008 proti rozhodnutí ze dne 25. 6. 2008, ale vzhledem k tomu, že je v něm odkazováno na odvolání ze dne 11. 3. 2008, zůstávají v něm uvedené odvolací námitky v platnosti. Tyto odvolací námitky pak byly v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí vypořádány.

Podle ust. § 48 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků musí odvolání obsahovat tyto náležitosti: a) přesné označení správce daně, b) přesné označení odvolatele, c) číslo jednací, případně číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje, d) uvedení rozporu s právními předpisy či skutkovým stavem nebo jiné důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí, e) návrh důkazních prostředků k tvrzením v odvolání uvedeným, není-li odvoláním namítán jen rozpor s právními předpisy a f) navrhované změny či zrušení rozhodnutí.

Podle ust. § 49 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, rozhodne o odvolání sám, pokud mu v plném rozsahu vyhoví. Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat. Správce daně může rozhodnout o odvolání i v případě, že mu vyhoví pouze částečně. Proti takovému rozhodnutí je přípustné odvolání.

V daném případě stěžovatel v odvolání ze dne 7. 7. 2008 podaném proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 25. 6. 2008 neuvedl žádné odvolací důvody s výjimkou toho, že „jako odvolací důvod zůstává v platnosti, vše co bylo uvedeno v prvotním odvolání ze dne 11.3.2008.“ Přitom odvolání ze dne 11. 3. 2008 směřovalo proti jinému rozhodnutí finančního úřadu než odvolání ze dne 7. 7. 2008. Protože v odvolání absentovalo uvedení rozporu s právními předpisy nebo jiné důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí a navrhované změny či zrušení rozhodnutí, je nepochybné, že neobsahovalo všechny náležitosti, které jsou taxativně stanoveny v ust. § 48 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Za situace, kdy daňový subjekt podá odvolání, které neobsahuje náležitosti ve smyslu ust. § 48 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, je třeba postupovat podle odst. 5 věta druhá citovaného ustanovení. Finanční úřad však takto nepostupoval a nevyzval stěžovatele s poučením, v jakém směru musí být odvolání doplněno. Místo toho předložil v podstatě blanketní odvolání spolu se spisem odvolacímu orgánu, který tento nezákonný procesní postup akceptoval. Důsledkem uvedeného postupu správních orgánů obou stupňů bylo, že finanční ředitelství posuzovalo odvolací námitky proti rozhodnutí ze dne 25. 2. 2008, ačkoliv předmětem přezkumu v odvolacím řízení bylo rozhodnutí ze dne 25. 6. 2008. Odvolací řízení tak bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, a to takové intenzity, že městský soud k ní měl přihlídnout z úřední povinnosti a napadené správní rozhodnutí zrušit. Pokud městský soud svou povinnost přihlídnout k této vadě pominul, bylo tak i řízení před městským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

pokračování

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Jelikož rozhodnutí finančního ředitelství trpí podstatnou vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, pro kterou bylo rozhodnutí možno zrušit již v řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud za použití ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také napadené rozhodnutí finančního ředitelství a věc vrátil odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že nebylo rozhodováno meritorně, nemá Nejvyšší správní soud povinnost předložit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie.

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupkyně – daňové poradkyně. Odměna zástupkyně činí za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci) 2 x 2.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) a náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. celkem 4.800 Kč. Protože zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1.008 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 7.808 Kč.

V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5.000 Kč a odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce - advokáta. Odměna zástupce činí za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé) 2 x 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky], a náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. celkem 6.800 Kč. Protože zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1.428 Kč. Celková odměna náhrady nákladů za řízení o žalobách činí 13.228 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu